

El surolí dels Àngels

A uns 500 metres abans d'arribar al santuari de la Mare de Déu dels Àngels, pel camí a peu des de Girona, hi havia una alzina centenària d'uns tres metres d'alçària que es trobava en molt mal estat i ja quasi no produïa suro. Rebia simpàticament el nom de «el Surolí». Molts dels que hi pujaven aprofitaven aquest lloc per descansar i tirar pedres damunt l'arbre amb la intenció que no caiguessin a terra i es mantinguessin entre les branques o a la copa. Segons una tradició, tot aquell que aconseguís la gesta en la primera pedra es casaria al cap d'un any; si ho aconseguia en la segona, al cap de dos, i així successivament. Una versió d'aquest costum era que aquell que assolís mantenir tres pedres seguides a l'arbre tindria bona sort al llarg de l'any.

Aquest costum ancestral podria estar datat pels volts del segle XVII, i està recollit en una rondalla. S'explica que en una masia propera al santuari hi havia una noia que es deia Agnès que cada diumenge anava a missa als Àngels, i es trobava sota l'alzina amb els altres devots que hi pujaven. Allà mateix, un dia va conèixer un jovencell del qual es va enamorar. Ja de promesos, «festejaven» en aquell arbre, fins que un dia el noi li comunicà que es deixarien de veure perquè havia de marxar a la guerra. L'Agnès, molt afligida, tornà l'endemà mateix davant l'alzina, on va veure un violer que tenia dues violetes unides en una mateixa tija. Ella va entendre que això era un bon senyal i sovint les anava a veure. Però al cap d'un temps s'adonà que estaven separades entre elles, com si creixessin en direcció oposada, i això li

va fer témer per la vida del seu estimat. L'Agnès va viure anguijada durant força setmanes fins que una nit va sentir en somnis una veu que li deia: «Vés a l'alzina. Tirant pedres a les seves branques sabràs quan trigarà l'Eugeni a tornar. Si la primera pedra no cau a terra només faltará un any. Si no, trigarà tants anys com pedres hagis de tirar per penjar-hi una». La jove, a toc d'alba, va córrer a l'alzina i, encomanant-se a la Mare de Déu dels Àngels, va tirar una primera pedra, que no va caure. Plena de joia, va veure també com aquelles dues violetes tornaven a ajuntar-se.

Passat l'any, l'Agnès esperà l'Eugeni a l'alzina. La parella es va casar al cap de pocs mesos al santuari i va ofrenar davant la verge dels Àngels un ram de flors amb les dues violetes, que no es marciren fins que un d'ells va morir. L'alzina fou arrancada pels volts de la dècada dels setanta. El mes de maig de 2003 es va beneir un monòlit que la recorda amb velles fotografies. Fou iniciativa d'en Josep, antic responsable de l'hostatgeria.

Per anar-hi agafarem la carretera dels Àngels que surt des de Girona. Després del trencant de Sant Mateu de Montnegre, a 100 metres a mà esquerra, en el primer revolt, s'enfila una pista forestal, on deixarem el cotxe. Trobarem el monòlit a pocs metres a la dreta, a prop d'un transformador de llum.

El 2 d'agost, aplec del santuari de la Mare de Déu dels Àngels, és una bona excusa per fer-hi una parada. Segur que hi trobarem més d'un que hi puja a peu.

ÀNGEL RODRÍGUEZ VILAGRAN

En aquesta imatge antiga, el surolí.
A dalt, el monòlit que el recorda